

KIERA ASLOG

HEX

VOLUMUL 3
– Partea I –

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Capitolul 1

LUNA ☾

*As distant as the stars
Together through our chains of broken hearts
And you're holding on to me
Like a comet falling from the sky...
Till after our dawn.*

Taylor Conrod – **After our dawn**

Țin minte că, pe când aveam vreo șapte ani, l-am tras pe tata deoparte, în curtea din spate, și l-am întrebat:

— Tati, de ce nu mă place mami?

S-a înecat cu înghețata pe care o avea în gură, tușind zgomotos de câteva ori.

A lăsat cutia jos, lângă el, și s-a uitat lung la mine. Ochii lui albaștri păreau ciudat de mari și... înspăimântați oarecum.

Îmi aminteam perfect cu câtă blândețe mă luase de mână, strângându-mi ușor degetele micuțe în palma lui.

— Ce prostii spui, Luna? Mama ta te iubește foarte mult. Amândoi te iubim.

Nu știu de ce, dar am avut încredere totală în răspunsul lui.

Mi-am retras mâna dintr-a lui, mi-am ridicat genunchii la piept, înconjurându-i cu brațele și am privit tăcută spre firele de iarbă de la picioarele mele.

Tati și-a așezat palma călduță pe spatele meu, masându-mă.

— Luna, vorbește cu mine, scumpo!

Dar nu am reușit să mai vorbesc. Gâtul mi se încheștase, ca și cum un nod imens mi s-ar fi pus de-a latul, iar cuvintele îmi dispăruseră din vocabular.

M-am simțit ca o prostituță.

Ca o fetiță care cerșea atenție.

Eram extrem de rușinată pentru că deschisesem acel subiect cu tati, așa că îmi era greu să mai dau ochii cu el. Am simțit mici înțepături în ochi și îmi venea să plâng. Și nu voiam. Nu în fața lui. Nu voiam să-l îngrijorez. Să-i dau bătăi de cap.

Niciunuia dintre ei.

Dar mereu aveam impresia că, orice aș fi făcut, mami avea să o prefere mai mult pe Sunny. Mereu avea să-și facă mai multe griji pentru ea decât pentru mine.

Mă făcea să mă simt... ca și cum nu aș fi fost îndeajuns. Îndeajuns de cuminte. Îndeajuns de isteată. La fel de perfectă.

Ca Sunny.

Îmi amintesc că ochii mi s-au umplut de lacrimi, cu o rapiditate usturătoare. Am încercat să strâng ochii, să le fac să dea înapoi, dar una mi s-a revărsat totuși pe obraz, fiind ștearsă de degetul lui tati.

— Of, Luna! Ce-i cu tine?

M-a tras peste genunchii lui ca și cum n-aș fi cântărit mai mult de un fulg. Am rămas înțepenită, strângând bluzița pe care o purtam, refuzând să-i întâlnesc privirea.

Degetul lui mi-a șters o a doua lacrimă, dându-mi în același timp și o parte a părului de după ureche.

— M-mami nu mă p-place... Ș-Știu e-eu...

— Cum ar putea să te urască? Ești fetița ei, Luna. Ține enorm de mult la tine, draga mea. Să nu te îndoiești de asta, te rog!

Mi-am tras nasul de câteva ori, simțind cât de tare îmi tremurau buzele atunci când vorbisem.

— A-atunci de ce nu pare la fel de fericită și l-lângă min-n-e?

— Dar este, a încercat să mă consoleze tata, vorbindu-mi cu aceeași voce blândă și plină de înțelegere cu care îmi vorbea de fiecare dată. Doar că mami... are unele probleme, scumpo. Probleme de adulți. Dar încearcă să se descurce cu ele, chiar dacă uneori îi vine destul de greu. Ești prea mică pentru a înțelege ce și cum, dar niciodată să nu te mai îndoiești de dragostea pe care ți-o poartă mama ta, bine, Luna? Chiar dacă vor mai exista momente în care poate o să ți se pară mai distantă. Mama ta te iubește, la fel ca în prima zi. Doar că dragostea e uneori dificilă, iar mama ta încă mai are de lucrat pentru a depăși acele probleme despre care ți-am vorbit. Mă crezi când îți spun toate astea, nu-i așa? Ai încredere în tati, da?

Nu-l vedeam prea bine din cauza lacrimilor. Și nici nu înțelesesem pe de-a-ntregul ceea ce-mi spusese. Poate că avea dreptate. Poate chiar eram prea mică să înțeleg, dar copila aia din mine și-a dorit să se încreadă în vorbele lui. Și-a dorit să creadă că acel bărbat din fața ei nu avea să o mintă niciodată.

Niciodată el.

Niciodată în fața mea.

Cred că l-am apucat la un moment dat de după gât. Și cred că m-a tras mai tare în brațele lui, lăsându-mă să-mi îngrop fața în umărul său. Cred că-i udasem cămașa cu lacrimile mele, și mai cred și că nu-l deranjase defel.

M-a lăsat să mă descarc în brațele lui, șoptindu-mi din când în când la ureche cuvinte liniștitoare.

Că mă iubeau.

Că eram dorită.

Că însăși existența mea le făcea viața mai frumoasă.

Ce s-a întâmplat, tată?

De ce nu-ți mai pot auzi și acum vocea blândă de altădată?

De ce nu mă mai iei și acum în brațe, legănându-mă pentru a mă face să mă calmez?

Și de ce nu mai pot să percep altceva în afară de vocea acestei femei, care, brusc, pare o simplă străină de nerecunoscut?

Îmi bubuie capul ca niște vagoane de mare viteză ce stau să deraieze de pe șine. Simt o gheară uriașă în piept. Cred că-mi duc o palmă în dreptul sternului pentru a încerca să opresc zbuciumul inimii, dar tot ce reușesc să fac este să pun și mai multă presiune pe coaste. Respir greu. Mă chinuiesc să trag aer în plămâni, dar parcă arde un foc, și fiecare gură nouă de aer e o picătură de combustibil.

Îmi țiuie urechile, bruind ecoul acelor cuvinte. Simt usturimi în colțul ochilor.

Mami, uită-te la mine.

Mă desprind ca prin vis de Hex, făcând un pas în spate. Și încă unul. Privirea îmi alunecă peste chipurile din fața mea, dar mintea începe să le perceapă deja ca pe niște simple mase de carne întinsă, fără să mai pot să le deslușesc trăsăturile. Mi-e imposibil să-i recunosc. Nu mai pot să-mi amintesc dacă-i cunosc pe acești oameni.

Sunt aici, mă vezi?

Vederea mi se încețoșează brusc. Stomacul mi se revoltă, urcându-mi cu rapiditate o amăreală pe gât. Mă

î nec de câteva ori, în încercarea de a o înghiți la loc, și simt că mi se mișcă pământul sub picioare. Mă dau confuză un pas în spate, lovindu-mă cu șoldul de ceva tare. Durerea îmi mușcă din acea zonă, dar o percep mai mult ca pe o pulsație înstrăinată.

Cred că-l aud pe tata vorbindu-mi. Câteva linii difuze încep să se miște în câmpul meu vizual. Am ciudata impresie că totul se mișcă cu încetinitorul, și, în același timp, că nu se mișcă deloc.

Ceva se întinde spre mine. Un braț. O palmă.

Mă feresc în ultima secundă.

De ce nu mă vezi?

— Doamne sfinte, ce-ai făcut?!

Vocea mamei pare îndepărtată și întreruptă. Un ecou ce se împletește cu celălalt, amețindu-mă pe de-a-ntregul. Starea aceea de greață și de rău îmi fac inima să bată cu o viteză ce-ar putea s-o facă să plesnească dacă nu s-ar potoli imediat. Clipesc apăsător, îndepărtându-mă pe cât posibil acel strat cald de umezeală ce-mi împăienjese vederea.

Mama pleacă de la locul ei, îndreptându-se spre partea opusă a camerei. E prinsă de mijloc de tata, care țipă la rândul lui să se oprească și să se liniștească.

— I-a spus! Ea... Nenorocita aia... Nu avea niciun drept, David! Nu avea niciun nenorocit de drept să spună ceva!

Râsul rece, plin de dispreț, al Ednei se strecoară ca o miasmă prin pereți, înconjurându-mă cu tentaculele lui.

— Mai lasă-mă! zice spre mama. Tot ar fi aflat, odată și odată. Dacă vreți să-mi târâți fiul prin nămol, pot la fel de bine să vă trag după noi!

Mama încă se zbate în brațele tatei. Nu-mi pot da seama dacă ochii îi sunt la fel de înlăcrimați precum îi văd eu. Sau poate că-mi imaginez totul. Poate că totul e doar un vis. Poate că-am adormit în brațele lui Hex și-am să mă

trezesc în curând tot lângă el, și nimic din toate astea n-o să mai pară atât de reale.

Doar că *sunt* reale.

Sunt cât se poate de reale.

Un fior îmi urcă pe șira spinării, instalându-mi-se în coșul pieptului. Respir din ce în ce mai greu. Am impresia că trag în plămâni cenușă fierbinte. Palmele încep să-mi tremure pe lângă corp, iar picioarele mi se înmoaie.

O să am un atac de panică.

O să am un nenorocit de atac de panică fix în fața lor.

Încerc să mă mai dau un pas în spate, dar mă izbesc de exact același obstacol. Ceva zăngănește de câteva ori și cade cu un zgomot ascuțit și se sparge în cioburi în spatele meu. Corpul îmi paralizează ca și cum ar fi electrocutat și mi s-ar opri inima. Toate perechile de ochi sunt ațintite spre mine. Le simt pe piele. Mă ard sub intensitatea lor. Aș vrea să pot țipa și să le spun să nu se mai holbeze la mine. Să mă lase în pace. Să nu mă mai privească. Dar limba mi s-a încleștat. Gâtul mi s-a blocat. Reacțiile mi-au împietrit.

Nu vă mai holbați la mine.

Nu vă mai holbați la mine.

Nu vă mai...

— Luna...

Vocea tatei străpunge prin zidul propriilor gânduri obsedante, reușind să ajungă la mine. Îmi mut atenția asupra lui, simțind cum mă înțeapă și mai tare ochii când mă gândesc că el nu... El nu e...

Ochii mari, rugători, de un albastru umed, privesc spre mine ca și cum ar încerca să-mi transmită tot ce vorbele n-ar mai putea să o facă. Mă concentrez asupra trăsăturilor lui faciale. Asupra blândeții firii lui. Asupra micilor pistrii pe care îi are presărați de-a lungul nasului. Asupra roșeții din obraji și a felului în care buza de jos pare să-i tremure ușor.

Mă lovesc o mie de amintiri în același timp, contopindu-se într-un haos din care nu pot să înțeleg mai nimic.

Clatin din cap.

— Spune-mi că tu ești tati al meu.

Nu știi ce vede pe fața mea, dar rugămintea mea sugrumată îi umezește și mai tare ochii.

Clipește de câteva ori, rămânând cu palma întinsă spre mine.

— Ești fiica mea, Luna. Mereu vei fi fetița mea scumpă. Indiferent de situație.

Indiferent de situație.

Situația *asta*.

Momentul *ăsta* de adevăr.

Și de distrugere.

— Dar nu ești... Tu nu ești...

Aud undeva în fundal suspinul greoi al mamei. Îmi iau ochii de la chipul devastat al celui care, de fapt, nu e tatăl meu adevărat, și îmi întorc atenția asupra ei. Își trece în mod repetitiv degetele prin părul răvășit. Buzele îi vorbesc, dar niciun cuvânt nu-i părăsește gura cu adevărat. Parcă e captivă într-o stare de transă. Parcă, la fel ca mine, refuză să accepte realitatea de acum.

Un gol ca o prăpastie se deschide în mine.

Un gol ce adună în jurul lui, ca o gaură neagră, tot ceea ce știam și care capătă un cu totul și cu totul alt sens.

Toate refuzurile ei.

Toate lacrimile vărsate atunci când aveam impresia că nu mă iubea la fel de mult ca pe sora mea.

Toate acele momente în care nu îndrăzneam să se uite spre mine.

Am fost un rău nedorit.

Un viitor pe care și l-a pierdut în trecut.

Îmi vine să pufnesc. Poate că o și fac. Sunt atât, dar atât de bulversată, că nimic altceva n-ar mai putea să mă scoată din nebuloasa asta a propriilor gânduri.

— Deci am avut dreptate, mă trezesc vorbind, spărgând liniștea sufocantă din jur.

Mă uit spre David. Privirile ni se întâlnesc și pufnesc ca și cum aș face haz de necaz de toată absurditatea acestei situații.

— Am avut dreptate când ți-am spus că mama mă urăște. Că nu mă iubește la fel ca pe Sunny. Iar tu m-ai mințit. Tu m-ai... mințit...

— Nu te-am mințit, se apără el, făcând un pas spre mine.

Îl avertizez din ochi să nu mai facă vreunul în plus.

— Totul are atât de mult sens acum. Tu... mă uit spre mama, mușcându-mi limba până la sânge pentru a împiedica noul șuvoi de lacrimi ce mă ustură pe la colțurile ochilor. Știi ce-i amuzant? C-ai fi putut să nu mă naști. Ai fi putut să alegi să nu mă ai dacă știai că nu aveai cum să mă iubești. Dar, în schimb, m-ai născut. Și m-ai disprețuit. Din nou, și din nou, și din nou. Ca la final să-ți pierzi singurul copil pe care ți l-ai dorit cu adevărat. Rămânând tot cu mine. Nu-i așa că uneori viața are un simț destul de macabru al umorului, *mamă*?

Lacrimile îi șiroiesc pe obraji, dar nici măcar nu încearcă să le șteargă.

Își strânge brațele pe lângă corp, dând din cap ca și cum ar vrea să mă contrazică.

— Nu e cum crezi tu, Luna. Hai să plecăm de aici. Putem să vorbim, și apoi să...

— Să ce?! ridic pe neașteptate tonul, luându-mă chiar pe mine prin surprindere. Și apoi ce?

— Lasă-mă să-ți explic...

Face un pas spre mine.

Întind o palmă spre ea, oprind-o în loc.

— Nu! Nu vreau să mai aud nimic de la tine. Lasă-mă în pace! Lăsați-mă naibii cu toții în pace!

Mă izbesc din nou de mobila din spatele meu atunci când mă răsucesc pe călcâie pentru a pleca. Mă șterg la un ochi pentru a putea vedea mai bine pe unde merg. Mai multe persoane strigă după mine, dar nu mă opresc. Mă izbesc de un stâlp de susținere și aproape că dărâm scaunul în urma mea atunci când îmi smulg paltonul de pe spătarul acestuia, dar nu mă opresc.

Deschid cu mâinile tremurânde ușa, ieșind în gerul de afară. Sunetul de pași grăbiți din urma mea mă determină să măresc viteza, alergând fără vreo direcție anume pe alee, până în stradă. Alunec cu botinele pe o porțiune necurățată de asfalt și mă dezechilibrez, înaintând, din cauza avântului, periculos de aproape de marginea șoselei, tocmai când se găsește să treacă în goană o mașină apărută ca din senin.

Mă străduiesc să încetinesc, dar nu prea reușesc. Mașina frânează cu un scârțâit surd de cauciucuri, ridicând în aer un miros ca de ars. Mă proptesc cu mâinile în caroseria mașinii, izbind-o. Din fericire, mașina se opriese deja atunci când m-am proptit în ea, astfel că durerea impactului nu e la fel de mare.

Însă tot sunt speriată. Inima îmi bubuie, iar adrenalina îmi pompează prin vene la turație maximă, auzindu-mi pulsul cum îmi pocnește în urechi.

Persoana de la volan lasă geamul în jos, strigând fel și fel de obscenități din cauza prostiei mele de a-i sări în față. Nu-i răspund. Mă dau înapoi, revenind pe trotuar, și privesc mai mult prin ceață cum bărbatul în cauză scuipă o ultimă înjurătură, pornind din nou motorul pentru a o lua din loc, lăsând un nor de fum în urma lui.

Îmi dau seama destul de târziu că mica mea scenă de mai devreme le-a oferit răgazul perfect celor din interior să

iasă la rândul lor afară, pentru că-i văd cu coada ochiului cum se apropie de mine. Însă ochii mei se concentrează pe o singură persoană.

Singura pe care nu vreau să o văd în acel moment.

Singura a cărei expresie nu aş suporta să o descopăr.

— Luna? Eşti bine? Ce fa...

— Nu! Țip spre Hex, îndepărtându-mă câțiva pași.

Nu te apropia.

Încetinește.

Deși luminozitatea nu e atât de puternică în zona asta, tot reușesc să-i surprind încruntarea ce-i formează niște cute pe frunte.

— Nu vreau decât să mă asigur că ești bin...

— Hex! Te rog... *Te rog*, lasă-mă în pace!

Ne privim unul pe celălalt în ochi, dar pierd bătălia după alte câteva secunde. Nu pot să mă uit la el. Nu pot să-l las *pe el* să se uite *la mine*. Nu după câte a aflat în seara asta. Nu după ce a aflat că sunt... ceea ce sunt.

O iau la fugă pe stradă. Nu știu încotro merg sau ce am de gând să fac mai exact, dar știu sigur că trebuie să plec cât mai departe de locul ăsta. Cât mai departe de oamenii ăia.

Hex strigă pentru ultima oară după mine. Un țipăt scos parcă din profunzimea sufletului, ce-l smulge pe al meu în bucăți.

Strâng însă din dinți, fără să dau curs tentației de a mă întoarce la el și a mă cuibări în brațele lui, ascunzându-mă de restul lumii.

Alerg prin aerul rece și tăios al nopții, oprindu-mă doar atunci când stomacul mi se întoarce din nou pe dos, iar acidul îmi urcă pe gât. Găsesc un coș de gunoi pe o alee pustie și vărs în el puținul conținut al stomacului. O greață cumplită pune stăpânire pe mine, din creștet până în vârful degetelor de la picioare.

Mă șterg cu mânăca paltonului, scotocind prin buzunare după vreun pachet de gumă pe care îl mai iau uneori cu mine, pentru orice eventualitate. Am norocul să găsesc o gumă de mentă, rățăcită, mai mult zdrobită decât întregă. Îi las aroma să mi se topească pe limbă, mestecând și alungând cât de cât amăreala vomei în timp ce o iau din nou la pas, îndreptându-mă spre singurul loc în care aș mai putea să merg în momentul de față.

La Rocket.

E o beznă totală în jur atunci când ajung în dreptul clădirii părăginite. Pășesc pe podeaua putrezită și aud cum bucățile rupte ale pardoselii scârțâie la fiecare pas pe care îl fac pe coridorul lung și întunecat. Îmi scot telefonul din buzunarul paltonului, aprind lanterna pentru a vedea cât de cât pe unde merg și a nu-mi rupe picioarele. Vântul suflă pe deasupra acoperișului lăsat în paragină, făcând scheletul planetariului să geamă din toate încheieturile la fiecare pală de vânt mai puternică.

Pașii mi se răresc când ajung în dreptul fostei expoziții de planete. Cele care au rămas parțial întregi – Marte, Jupiter și Saturn – abia se mai țin în lanțurile ce pornesc de undeva din tavanul încă neafectat, luminând salonul cu cele câteva mici fâșii de bandă fosforescentă ce înconjoară inelele sau straturile de rocă.

Mă opresc în dreptul inelelor prăbușite ale lui Jupiter, lăsându-mă pe vine până ce mă izbesc cu fundul de podeaua prăfuită și înghețată. Las telefonul lângă mine și privesc tăcută spre întunericul compact din jurul meu.

Atât de mult întuneric. Ar putea să mă înghită în mai puțin de o secundă, și nimeni n-ar avea cum să mă găsească. Nimeni n-ar putea afla ce s-a ales de mine. Aș deveni parte din el.

M-aș contopi cu umbrele, devenind, la rândul meu, o nălucă.

Lovesc cu pumnul podeaua de sub mine. La început încet, ascultând sunetul surd al loviturii, apoi din ce în ce mai tare, până când pielea mi se zgârie, iar oasele îmi trosnesc din cauza durerii. Scrâșnesc din dinți, închizând ochii, și lovesc din nou, și din nou, și din nou, până simt pielea cum începe să cedeze. Până simt usturimea ochilor. Până frigul e înlocuit de o căldură ce-mi emană din interior, pulsându-mi pe rana proaspăt deschisă.

Plâng și lovesc, și eliberez un urlet mut de frustrare, ce se propagă în toate colțurile salonului.

Sunt un eșec. Sunt la propriu un eșec.

Mama nu m-a vrut. M-a născut împotriva voinței sale.

Sunt un copil nedorit, conceput din păcat.

Am trăit toată viața crezând că toată acea rețineră față de mine se datora firii mele diferite. Că nu eram ascultătoare. Că mereu făceam numai ce voiam și că, astfel, o scoteam din sărite și îi cream numai probleme. Dar asta? Cum aș fi putut vreodată să mă gândesc la așa ceva? Cum aș putea să mai dau ochii cu ei? Tata nu e tata. Nu cu adevărat. Iar mama e... Cine e mama?

Cineva care m-a născut, și mai ce?

Și de ce simt că am pierdut într-o singură seară atât de multe?

De ce simt că am pierdut singurul lucru de care ținusem cu dinții până atunci?

Identitatea.

Sunt obosită. Ca și cum greutatea lumii s-ar lăsa pe umerii mei. Lacrimile mi s-au oprit, dar rana adâncă și sângerândă din inimă încă doare. Încă arde. Și cred că mereu va arde de acum încolo, orice aș face pentru a mai atenua simptomele.

Mi-a amorțit fundul și mi-au înghețat picioarele de când stau aici. Dar nu știu unde să merg. Nici nu știu dacă ar mai exista vreun loc unde să mă pot simți acceptată.

Nu pot să merg acasă. Nu pot să trec din nou acel prag de la intrare și să mă comport ca și cum seara asta nu ar fi avut loc. Și, mai presus de orice, nu vreau să dau atât de devreme ochii cu cei doi.

Nu vreau să mai trebuiască să văd ochii plânși ai lui David. Iar chestia asta, faptul că deja am început să-l înstrăinez cu bună-știință de mine, spunându-i pe nume, mă doare mai rău decât orice durere fizică pe care aș fi simțit-o până atunci. El era sprijinul meu. Numai el a rămas necondiționat lângă mine în familia aia. Numai el mi-a oferit o îmbrățișare și un gând bun la nevoie. Dar am trăit într-o minciună. În toți acești ani, am trăit într-o mare minciună. Dar oare ar fi schimbat cu ceva situația actuală dacă aș fi știut de mai de mult adevărul? L-aș fi privit diferit doar pentru că s-ar fi dovedit că nu era tatăl meu biologic? L-aș fi dat la o parte dintr-un lucru atât de mărunț precum acesta?

Îmi cuprind fața cu palmele și frec de câteva ori, dezmoțindu-mi obrajii înghețați de frig și de la lacrimile vărsate, ale căror urme le mai simt și acum.

E prea mult pentru o singură noapte.

Prea mult.

Prea mult.

Prea mult.

— Doar n-ai de gând să stai aici toată noaptea.

Tresar alarmată la vocea care se face auzită din pântecul întunericului, împingându-mă și mai mult în corpul din spatele meu. Bâjbâi cu inima în gât după telefon și mișc fasciculul de lumină astfel încât să văd în acea porțiune de sală.

Chipul lui Hex prinde contur printre umbre. Stă la câțiva pași de mine, gâfâind ca și cum ar fi alergat până aici. Dar dacă ar fi alergat, trebuia să-i aud ecoul pașilor. Sau scârțâiala podelei. Dar n-am auzit mai nimic, de unde și spaima mea.

Își scutură bretonul de pe frunte, dându-l peste cap.

Îmi încleștez mai tare degetele pe telefon, având grijă să-i luminez eventualele mișcări, în cazul în care ar fi venit mai aproape.

— Ți-am zis să mă lași în pace. Ce n-ai înțeles?

— Tocmai partea cu lăsatul în pace. Sau, mai bine zis, am ales s-o ignor dinadins.

Înghit în sec, încruntându-mă atunci când pașii încep să facă zgomot pe podea, anunțându-i venirea.

— Vorbesc serios, Hex! Lasă-mă dracului în pace! Nu vreau să te văd.

Nu mă ascultă. Iar eu nu mai găsesc în mine puterea fizică de a mă clinti din loc în momentul în care ajunge în dreptul meu. Se apleacă pentru a fi la același nivel cu mine. Corpul îmi e sleit de energie. Singurul lucru care mă mai ține acum trează e bubuitul ritmic al inimii, și nu știu dacă e din cauza lui sau a senzației de hipotermie ce mi-a amortit deja în totalitate degetele de la mâini și de la picioare.

Ne privim în ochi. Ghemul ăla de emoții fierbinți îmi urcă din nou în gât, aducându-mi un tremur ușor pe buza de jos.

O mușc, ca să nu mai tremure.

— Știi că n-am să te las în pace. Iar eu știu că n-ai vorbit serios mai devreme. În realitate, nu vrei să fii lăsată în pace, am dreptate?

Mușc și mai tare, până gust sânge. O căldură minusculă în comparație cu răceala din jurul meu.

Nu-i răspund. Mă uit în altă parte și încep să respir din ce în ce mai rapid. Îmi înfig unghiile în palme, oprind, chiar și puțin, avântul noului atac de panică ce-mi serpuiește pe șira spinării.

— Luna, nu face asta din nou. Vorbește cu mine.

— Nu vreau să vorbesc.

— Atunci nu trebuie să vorbim, dacă nu simți acum nevoia. Dar lasă-mă măcar să te scot de aici. Tremuri de frig.

Îi simt atingerea precum o electrocutare.

Mă feresc într-o parte, aproape orbindu-l când lumina îi intră în ochi.

— Nu mă atinge, te rog.

Clipește des, acomodându-și din nou ochii cu lumina, și mă bucur că nu încearcă să vină și mai aproape.

— De ce n-aș face asta?

Parcă mă strangulează cineva.

Închid ochii strâns, clătînând de câteva ori din cap.

— Eu nu... Sunt... E-eu...

Doar vântul de afară se mai aude. Secundele trec cu nemiluita, dar se simte ca și cum ar trece ore întregi. Ore întregi de tăcere stânjenitoare și încordată, al căror singur rol e să mă stoarcă și mai tare de energia rămasă.

Asta până când îl aud pe Hex înjurând.

Corecție.

Înjurându-mă.

— Dacă te gândești cumva la ce cred eu că te gândești, jur pe ce am mai sfânt, Luna, că nu știu ce-o să-ți fac.

Îmi smulge din senin telefonul din mână, așezându-l astfel încât să ne lumineze fețele. Îmi prinde din nou încheieturile în mâinile lui, și, de data asta, nu mai reușesc să mă eliberez, pentru că-și înfinge mult prea tare degetele în carne, zădărnindu-mi eforturile.

Mă uit mânioasă la el, iar el face același lucru.

Dacă ochii noștri ar putea scuipa scânteii, ne-am incendia unul pe celălalt.

— Luna, indiferent de cum ai fost concepută, asta nu te-ar putea face să scazi în ochii mei, prostituțică mică. Tot tu rămâi. Și, da, îmi pot da seama cât de bulversantă a fost

seara asta pentru tine și că îți va lua ceva timp să depășești momentul, dar o vei face, prințeso. Noi doi o vom face. Împreună. Pentru că să dea dracii dac-o să te las să mă dai la o parte, așa cum am făcut-o eu. Gata cu fuga, mă auzi? O să trecem și peste asta. Încetul cu încetul. Și nimic din ce-ai putea face sau spune nu m-ar determina să-ți întorc spatele. Absolut nimic.

Aș vrea să-i zic să termine cu rahaturile care nu fac decât să-mi aducă un alt val de lacrimi în ochi, dar din nou mi se contractă gâtul și nu mai pot să rostesc niciun cuvânt.

Îmi dă o șuviță după ureche și-mi cuprinde obrazul în palme. Nu mă dau înapoi, dar tot tresar atunci când îmi șterge umezeala de sub pleoapa de jos. Aburii pe care-i expirăm formează o perdea în jurul nostru.

Mă mângâie pe obraz, zâmbetul firav fiindu-i luminat de fosforescența inelelor din spatele meu.

— Mai știi când ne desenam cuvinte în palmă sau pe piele pentru a ne spune ceea ce nu puteam prin viu grai?

Dau aprobator din cap, fără prea mare convingere.

— Ei bine, acum nu mai e nevoie să fac asta. Nu mai am nevoie, pentru că îți pot spune sincer și direct că ești un om frumos, Luna Morgenstern. Ești un om al naibii de frumos în ochii mei și nimic n-ar putea să mă convingă de contrariu. Și nu vreau să lași ca seara asta să-ți distrugă percepția despre tine. Nu vreau să lași evenimentele din noaptea asta să te facă să te îndoiești vreodată de tine. Pentru că valoarea ta ca om nu e dată de circumstanțele în care te-ai născut. Contează cum ai crescut. Contează persoana care ești acum. Și nimic altceva. O să te iau în brațe și-o să te strâng cu putere, și vreau ca și tu să faci același lucru, ne-am înțeles? Ține-te de mine. Lasă-mă să fiu aici, pentru tine.

Nu-mi oferă prea mult timp până să-și transforme cuvintele în realitate.

Mă trage între picioare, îngropându-mi fața la pieptul lui. Mă înconjoară de după umeri, sărutându-mi părul, iar eu cedez în cele din urmă și, cu ultimii stropi de putere pe care îi mai am în mine, ridic brațele pentru a-i strânge haina.

Căldura pe care o emană e ca un anestezic. Pentru durerea din piept. Pentru oboseala fizică.

Respirația caldută ce mi se pierde prin păr e un cântec de leagăn.

Niciodată nu mi-a plăcut să-mi arăt slăbiciunea în fața altora.

Niciodată nu mi-a plăcut să cedez sub privirile altcuiva, pentru că știam că ridicarea ar fi fost mult mai grea.

Dar nu mai pot să mă țin tare. Nu mai pot să mă prefac că sunt îndeajuns de puternică, pentru că nu sunt.

Nu sunt. Și tocmai din aceste motive mă agăț de Hex cu tot ce am, căutând acel punct de sprijin, acea ancoră care să mă mențină la suprafață.

Deasupra valurilor.

Deasupra tuturor gândurilor dăunătoare.

Nu știu cât e ceasul când mă trezesc.

Sunt acasă la Hex și cred că e trecut cu mult de miezul nopții atunci când mă hotărâsc să merg la baie pentru a-mi umezi gâtul uscat. Dau pilota într-o parte și mă strâmb când îmi trosnesc oasele, în timp ce mă ridic în șezut. Hex încă își ține un braț protector în jurul meu, din momentul în care am adormit.

Mă strecor cu grijă de sub el, pentru a nu-l trezi, și-mi târâsc pașii în afara dormitorului, închizând ușa băii în urma mea. Deschid robinetul și beau câteva înghițituri

lacome din căuș, apa scurgându-mi-se pe bărbie și udând gulerul tricoului lui Hex.

Mă sprijin de marginea chiuvetei și îmi privesc cu ochi tulburi și adormiți reflexia din oglindă.

Doar că nu știu de ce, dar chipul care mă privește se distorsionează și se reconstruiește în ceva ce nu reușesc să recunosc. Fie din cauza somnului, fie din cauza oboselii. Nu seamănă deloc cu fața mea.

E ca și cum m-ar privi o străină.

Cineva aparent cunoscut la un moment dat, ca să ajung acum să-mi dau seama că, de fapt, m-am înșelat amarnic.

Și, mai mult decât oricând, îmi vine să izbesc cu pumnul în bucata asta blestemată de oglindă. Să-mi simt degetele cum urlă de durere la impact. Să mi se rupă pielea în cioburile ce-ar cădea peste chiuvetă. Să mă uit lung la ele și să râd în hohote spre bucățile frânte de sticlă.

Dar știu că n-ar conta.

Că n-ar face nicio diferență.

Pentru că mereu va exista o altă oglindă.

Și mereu va exista o altă reflexie care să te arate exact așa cum ești.